

**Chương 165: Thám Hiểm Darklands (16) -
Tiếng Rên Ư Ừ Trên Cây (ㄹ ㄹ)
(Số từ: 4186)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:13 PM 05/04/2023

Ngày hôm sau.

Cả tôi và Ellen thức dậy khi trời đã gần sáng.

Chúng tôi ngủ thiếp đi, dựa vào nhau, dựa lưng vào bức tường của một tòa nhà.

Chúng tôi đã quá kiệt sức đến nỗi chúng tôi đã ngừng suy nghĩ về những gì có thể xảy ra. Chúng tôi hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ và chìm vào giấc ngủ. Chà, nó giống như mất ý thức hơn là ngủ thiếp đi.

“Dậy chưa?”

Eleris chào chúng tôi một cách bình tĩnh như thể cô ấy đã thức khá lâu rồi. Ellen có vẻ bối rối.

“Có lẽ nào cô chưa ngủ... Vì bọn tôi sao?”

“Không, tôi đã ngủ rất nhiều... Điều đó khá mạo hiểm, vì tất cả chúng ta đều như vậy.”

Cô ấy nói vậy, nhưng rõ ràng là cô ấy không ngủ. Khi tỉnh dậy, tôi thấy thật khó tin là mình đã có thể ngủ được trong môi trường như vậy.

Có hàng đồng xác chết và thịt cũng như máu vương vãi khắp nơi. Mùi của những xác chết bị đốt cháy cũng vô cùng ôi thiu.

“Có một ít nước lạnh ở quán trọ. Hãy ăn một cái gì đó và rời đi. Dù sao chúng ta cũng nên dọn dẹp nơi này một chút trước đã.”

Chúng tôi quyết định dọn dẹp mớ hỗn độn của mình trước.

* * *

Những Zombie đã bị biến thành tro bụi. Như thế, họ sẽ không bao giờ có thể trỗi dậy được nữa. Tôi không biết liệu ngọn lửa mà chúng tôi thắp lên có mạnh đến thế hay Eleris đã làm gì đó khi chúng tôi đang ngủ.

Tôi và Ellen tắm rửa cơ thể bẩn thỉu của mình trong quán trọ nơi lũ Zombie đã lang thang khắp nơi. Chúng tôi có thể thay quần áo, nhưng chúng tôi thực sự không thể làm gì với áo giáp của mình—chúng tôi phải mặc chúng vào.

Chúng tôi cũng có thời gian để bảo dưỡng kiếm của mình, nhưng tôi chỉ lau kiếm bằng một ít dầu vì chúng có chức năng sửa chữa tự động.

Sau bữa sáng đơn giản, chúng tôi đã sẵn sàng.

“Chúng ta có nên tiếp tục đi về phía Nam không?”

Eleris nghiêng đầu, đặt ra câu hỏi đó. Nó bao gồm nhiều ý nghĩa khác nhau. Chúng tôi đã chạm trán

với một số lượng lớn Zombie xuất hiện một cách bí ẩn ở Klitz Point.

Chúng tôi càng đi xuống phía nam, càng có nhiều thứ nguy hiểm hơn.

Cô ấy hỏi liệu chúng tôi có tiếp tục ngay cả khi biết điều gì có thể chờ đợi chúng tôi không. Eleris sẽ bảo vệ chúng tôi nếu có chuyện gì xảy ra, nhưng cô ấy vẫn để chúng tôi quyết định.

“Còn cô thì sao, cô Relia?”

Ellen hỏi ý kiến của Relia. Chúng tôi đã phải đối mặt với một mối đe dọa bất ngờ vào ngày hôm trước, nhưng chúng tôi biết rằng mọi thứ có thể trở nên rất nguy hiểm cho chúng tôi trong tương lai.

“Chà, tôi sẽ để quyền lựa chọn cho hai người.”

Relia để chúng tôi quyết định.

Vào lúc đó, Ellen nhìn tôi.

Cho đến thời điểm đó, Ellen đã tự mình đưa ra quyết định và hành động, nhưng tại thời điểm đó, cô ấy đã bao gồm tất cả chúng tôi. Cuộc sống của tôi đã bị đe dọa vào ngày hôm trước; điều đó có thể xảy ra lần nữa, hoặc tôi có thể rơi vào một tình huống thậm chí còn nguy hiểm hơn.

Cô ấy đang hỏi tôi liệu tôi có muốn đi không, mặc dù biết những rủi ro.

“...Nếu cậu đi, thì tớ cũng sẽ đi; nếu cậu không đi, thì tớ cũng sẽ không đi.”

Tất nhiên, tôi để nó cho Ellen. Cả hai chúng tôi đều chịu một số tổn thương tinh thần khi tiêu diệt bọn cướp, dù theo những cách khác nhau.

Đối phó với lũ Zombie đó là một vấn đề về tinh thần hơn là về thể chất. Việc đối phó với những điều ghê tởm là vô cùng khó khăn.

“...Cậu sẽ ổn chứ?”

Ellen nhìn chăm chăm vào tôi khi cô ấy hỏi tôi điều đó. Cô ấy đang hỏi liệu tôi có thể thực sự chịu đựng được nữa không.

“...Tớ không nghĩ mình sẽ ổn nếu chỉ có một mình.”

“Chà, tớ nghĩ mình sẽ xoay xở được bằng cách nào đó.”

Ellen gật đầu khi nghe câu trả lời của tôi.

“Vâng.”

Ellen nhìn giữa Eleris và tôi.

“Tôi có cùng quan điểm.”

Chỉ cần ở bên ai đó đã giúp người ta chịu đựng được cả những điều kinh hoàng nhất.

Có vẻ như Ellen cũng giống tôi về điểm đó.

Cuối cùng, chúng tôi quyết định tiếp tục đi về phía nam.

* * *

Chúng tôi đi về phía nam dọc theo con đường đến Als Point. Ellen cảnh giác với môi trường xung quanh hơn trước nhưng vẫn đặt ra nhiều câu hỏi khác nhau.

“Làm thế nào lũ Zombie biết chúng ta đang ở đâu ngay lập tức?”

Đó là một câu hỏi hướng đến Eleris. Ngày hôm trước, Eleris đã cho chúng tôi câu trả lời ngay lập tức về Zombie là gì và cách chúng tôi có thể đối phó với chúng trong cuộc khủng hoảng nhỏ của chúng tôi.

Là một Pháp sư, người ta cũng phải đóng một vai trò nữa. Một bộ bách khoa tri thức vô hạn—đó là những gì Eleris có vẻ giống như vậy.

Tất nhiên, cô ấy không biết về những điều đó bởi vì cô ấy là một Pháp sư, mà bởi vì cô ấy đến từ Darklands. Tuy nhiên, có vẻ như Ellen đã hiểu nhầm kiến thức của cô ấy khi cho rằng cô ấy là một Pháp sư.

“Zombies có thể theo dõi các sinh vật sống. Tôi không biết liệu chúng làm điều đó bằng mùi hay bằng một loại bản năng nào đó, vì vậy thậm chí không cần phải cố gắng trốn khỏi Zombie.”

Vì vậy, trận chiến là không thể tránh khỏi.

“Chúng ta sẽ phải chiến đấu nếu gặp lại Zombie.”

“Vâng, nhưng Zombie thường chỉ xuất hiện vào ban đêm, vì vậy chúng ta nên cẩn thận vào ban đêm.”

Theo Eleris, Zombie là sinh vật sống về đêm.

“Vậy thì chúng đang ngủ vào ban ngày hay... đại loại thế?”

Trước câu hỏi của tôi, Eleris đặt ngón trỏ lên môi khi cô ấy nhìn ra xa.

“Tôi không biết liệu ta có thể gọi trạng thái đó là ngủ hay không. Người ta nói rằng các Zombie di chuyển đến những nơi có bóng râm hoặc lạnh lẽo vào ban ngày... Có lẽ chúng sẽ đợi ở đó cho đến khi màn đêm buông xuống, nhưng tôi không chắc liệu chúng có đang ngủ hay điều gì đó tương tự hay không.”

“Tại sao chúng lại đến những nơi lạnh giá?”

Đó là lúc Ellen bày tỏ sự nghi ngờ của mình.

“Có lẽ là để hạn chế tốc độ phân hủy của chúng.”

Phân huỷ...

Sự thối rữa của chúng sẽ tiến triển nhanh chóng trong ngày do nhiệt độ cao.

“Zombie thường là những sinh vật đã chết. Vì cơ thể của chúng đã chết, nó sẽ tiếp tục phân hủy, phải không? Vì vậy, nếu sự phân hủy tiếp tục, thứ duy nhất còn lại cuối cùng sẽ chẳng là gì ngoài xương.”

Eleris giờ ngón trở lên và giải thích như vậy. Cô ấy giải thích điều gì đó khá kinh khủng trong khi làm một số cử chỉ khá dễ thương.

Một Zombie là một xác chết được hồi sinh, ít nhiều, nhưng quá trình phân hủy của chúng cuối cùng sẽ diễn ra như bình thường. Ruồi và giòi sẽ ăn thịt chúng.

Vì vậy, chúng thực sự có tuổi thọ rất ngắn, nếu người ta có thể gọi những thứ đó là sinh vật.

Cuối cùng, chỉ còn lại xương.

Mặc dù Zombie không có một chút trí tuệ nào, nhưng chúng vẫn muốn kéo dài tuổi thọ của mình theo bản năng, phải không?

“Và khi chúng đã đạt đến trạng thái đó, hành vi của chúng thay đổi hoàn toàn.”

Zombie không có tuổi thọ hạn chế sao? Chúng sẽ thay đổi như thế nào? Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, Eleris mỉm cười kỳ lạ.

“Cậu gọi một Zombie di chuyển xung quanh không còn gì ngoài xương là gì?”

Ah...

Đó có phải là những gì nó đã được hình thành?

"...Một Hài cốt?"

"Ah."

"Chính xác."

Khi quá trình phân hủy của Zombie đạt đến giai đoạn cuối cùng, chúng sẽ biến thành một Hài cốt từ Zombie.

Rốt cuộc thì cả hai đều là quái vật Undead.

* * *

“Cô biết thật là nhiều.”

Eleris hơi giật mình trước lời nói của Ellen, nghĩ rằng cô ấy có thể nghi ngờ điều gì đó.

“À, đó là... Tôi đọc những thứ này từ sách. Tôi nghĩ ít nhất tôi nên đọc lướt qua chúng, đề phòng.”

"Được rồi."

Đối với tôi, Ellen dường như không thực sự nghi ngờ bất cứ điều gì. Ellen quay lại nhìn Eleris, người đang băn khoăn không biết cô ấy muốn hỏi gì tiếp theo.

“Cô khá khéo léo với khẩu súng đó...”

“Ở trình độ của tôi, tôi không thể mù quáng tin vào Ma pháp của mình. Tôi phải chuẩn bị những phương tiện khác để tự vệ. Tôi đã sử dụng nó như một sở thích từ khi còn nhỏ, vì vậy tôi có thể nói rằng tôi khá giỏi với nó.”

Vì cô ấy được cho là một Pháp sư cấp thấp, cô ấy không thể giải quyết mọi thứ bằng Ma pháp của mình, vì vậy cô ấy đã chuẩn bị một vũ khí phụ. Tất nhiên, độ chính xác khi sử dụng súng của cô ấy

còn hơn cả lối bịch, và ngay khi những phát bắn trúng đầu lũ Zombie, chúng đã phát nổ.

Có một sức mạnh to lớn đằng sau những phát bắn của cô ấy—không thể so sánh với bất kỳ Ma pháp cấp thấp nào.

Eleris lấy ra chiếc súng cao su mà cô ấy đã sử dụng trước đó từ trong ngực.

“Thậm chí còn có một số bùa mê được đặt trên đó.”

“Bùa ngải?”

“Đúng vậy.”

Vậy đó không chỉ là một chiếc súng cao su bình thường mà bí mật là một vật phẩm ma thuật?

“Bùa chú đặt trên nó là ‘Trọng lực’. Những thứ mà tôi bắn bằng thứ này sẽ tăng gấp đôi trọng lượng của chúng trong một khoảng thời gian rất ngắn.”

“À...Vậy ra nó có loại sức mạnh đó...”

Vì vậy, có một lý do tại sao đầu của Zombie không chỉ bị gãy mà còn phát nổ. Ngay cả một vật thể rất nhẹ cũng có thể trở nên nặng như một quả đạn đại bác nếu được ném bằng súng cao su đó.

Ellen đã không hỏi cô ấy tại sao cô ấy không mang nó ra trong thời gian chúng tôi tiêu diệt lũ cướp. Có phải cô ấy đã nghĩ về nó như là một điều của quá khứ?

...Nhưng đó có thực sự là một tạo tác ma thuật không?

Không phải cô ấy vừa sử dụng một số Ma pháp tăng trọng lượng lên các viên đạn khi bắn chúng bằng súng sao?

Tôi thực sự không thể hỏi Eleris những điều đó vào lúc này, vì vậy tôi không khởi bồi rồi.

“Vậy thì Zombie được tạo ra như thế nào?”

Đó là câu hỏi quan trọng nhất. Eleris nhíu mày và nghiêng đầu trước câu hỏi của Ellen.

“Chà... Zombie có thể xuất hiện một cách tự nhiên hoặc chúng có thể được tạo ra một cách nhân tạo thông qua ma thuật đen.”

Bùng phát Zombie có thể là một sự kiện tự nhiên hoặc nhân tạo.

“Tuy nhiên, nếu những Zombie được tạo ra bởi một Hắc pháp sư, chúng sẽ được điều khiển bởi cùng một pháp sư. Tuy nhiên, những Zombie của ngày hôm qua... Không có dấu hiệu nào cho thấy chúng bị điều khiển, phải không?”

“Đúng vậy.”

Zombie đột nhiên xuất hiện từ mọi hướng, thu hút chúng tôi. Có vẻ như không có bất kỳ loại chiến lược nào đằng sau hành vi hoặc chuyển động của chúng.

“Tất nhiên... Vẫn có khả năng ma thuật đen có liên quan đến tất cả những chuyện này, nhưng tại thời điểm này, tôi cho rằng chúng là những Zombie tự nhiên.”

Eleris dường như nghĩ rằng sự bùng phát của Zombie không chắc là do một Hắc pháp sư.

“Khi nào Zombie tự nhiên xuất hiện?”

Eleris lại cau mày trước câu hỏi của tôi.

“Chà... Có rất nhiều nguyên nhân mà tôi không thể diễn đạt thành lời, nhưng nếu tôi phải giải thích nó một cách đơn giản... Hiện tượng kỳ lạ xảy ra ở những nơi chứa đầy năng lượng ô uế, và sự xuất hiện của Zombie là một trong những hiện tượng đó... Tôi nghĩ như vậy là đủ.”

Năng lượng ô uế...

Có một chút quá mơ hồ để thực sự hiểu sự cố đó đã xảy ra như thế nào. Tuy nhiên, nói một cách đơn giản, rất nhiều điều kỳ lạ đã xảy ra ở những nơi 'ô uế', và Zombie là một trong những điều kỳ lạ đó.

Điều đó có nghĩa là nơi này đã trở thành một nơi ô uế như vậy.

Eleris nhìn vào con đường quanh co kéo dài về phía nam.

“Chúng ta sẽ phải tìm ra cái quái gì đang khiến năng lượng này tích tụ.”

Tất cả chúng tôi đều biết rằng mọi thứ sẽ trở nên nguy hiểm hơn khi chúng tôi đi xa hơn về phía nam.

“Nếu những hiện tượng như vậy lan rộng ra khỏi Als Point...”

“Phải, ít nhất phải nói rằng có điều gì đó thực sự bất thường đã xảy ra.”

Nếu Als Point là trung tâm của sự cố đó, đến mức những hiện tượng kỳ lạ như vậy thậm chí còn xảy ra ở Klitz Point, cách đó ba ngày đường, thì rõ ràng là có điều gì đó bất thường kỳ lạ đang diễn ra ở đó.

“Cô Relia”

“Vâng?”

Ellen khẽ gọi 'Relia'.

“Cô có thể quay trở lại, cô Relia.”

Cô ấy nghiêng đầu khi được bảo rằng cô ấy có thể quay lại nếu muốn.

“Reinhardt và tôi có cuộn [Dịch chuyển tức thời], vì vậy cô có thể quay lại một mình. Nếu trường hợp khẩn cấp xảy ra, chúng tôi luôn có thể trốn thoát với những cuộn giấy này.”

Sẽ rất nguy hiểm nếu chúng tôi tiếp tục đi cùng nhau, và chúng tôi có một lối thoát, nhưng cô ấy thì không, vì vậy Ellen đề nghị cô ấy quay lại.

Cô lo lắng về 'Relia'.

“Cô sẽ được trả khá hậu hĩnh nếu cô quay lại và báo cáo về sự cố Zombie mà chúng ta đã gặp ở Klitz Point.”

"Ah tôi hiểu."

Eleris lặng lẽ gật đầu như thể cô ấy biết Ellen đang cố nói gì. Cô mỉm cười một chút.

"Không sao đâu. Tôi cũng có ít nhất một con át chủ bài trong tay của mình."

Cô ấy có thể hỏi đó sẽ là gì.

“Thứ gì đó giống như thanh kiếm mà cô đã lấy ra ngày hôm qua.”

‘Tôi đã không hỏi về hoàn cảnh của cô, vì vậy đừng hỏi về tôi’

Đó là những gì cô ấy đang cố gắng truyền đạt, vì vậy Ellen thực sự không thể tự mình hỏi.

Cô cắn môi trước khi lẩm bẩm trong im lặng.

“Nếu nó trở nên nguy hiểm, tôi hy vọng cô sẽ không đổ lỗi cho chúng tôi vì đã [dịch chuyển tức thời] mà không có cô.”

"Tất nhiên rồi. Nếu cô có cách để sống sót, cô nên sử dụng nó ”.

Ellen dường như ngày càng thấy khó hiểu hơn về cô Pháp sư tên là Relia.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian ngắn quen biết nhau, chúng tôi đã hai lần phải chiến đấu để giành lấy mạng sống của mình.

Vì vậy, Ellen không thể bỏ qua ý kiến của Relia. Cô ấy có vẻ ít nghi ngờ cô ấy hơn một chút.

Đó là một chuyến đi ba ngày đến Als Point. Chúng tôi sẽ đến đó sau khoảng hai ngày nữa.

Chúng tôi đi bộ cả ngày về phía nam. Không có gì thực sự bất ngờ xảy ra trong cuộc hành quân của chúng tôi.

"Nhiều Zombie có thể lại xuất hiện như ngày hôm qua. Chúng ta nên tránh cắm trại hoàn toàn ngoài trời."

Eleris và tôi đồng ý với quyết định của Ellen. Nếu có bất kỳ Zombie nào xung quanh chúng tôi, chúng có thể xác định ngay vị trí của chúng tôi, vì vậy việc trốn tránh ngay từ đầu là vô nghĩa.

"Tôi ước chúng ta có thể cắm trại ở đâu đó gần một vách đá nơi Zombie không thể leo lên... Mặc dù, tôi không thấy bất cứ thứ gì như vậy ở gần đó. Sau đó, có lẽ trên một cái cây lớn, trong khi điều đó sẽ hơi khó chịu, chúng ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ngủ ở một nơi như thế."

"Đó là một ý kiến hay."

Chúng tôi có thể không ngủ được, và chúng tôi có thể ngã nếu ngủ trên ngọn cây đó; tuy nhiên, đó là nơi nghỉ ngơi tốt nhất mà chúng tôi có thể chọn vào lúc đó, vì Zombie sẽ không thể tiếp cận chúng tôi ngay cả khi chúng xuất hiện trở lại.

Chúng tôi tiếp tục đi bộ cho đến khi mặt trời sắp lặn, đảm bảo rằng chúng tôi tìm thấy một cái cây thích hợp để leo lên và ngủ.

Chẳng mấy chốc, những cái cây giống như cành cây mảnh khảnh tách ra trước mặt chúng tôi, cho phép ánh mắt của chúng tôi dừng lại ở một cái cây cổ thụ, dày và đẹp.

“Cái đó trông khá chắc chắn đấy.”

Zombie không thể trèo cây, vì vậy có vẻ như chúng tôi có thể nghỉ ngơi trên một trong những cành cây dày và chắc chắn của cái cây đó. Tôi và Ellen đã có kinh nghiệm trèo cây cọt trên đảo hoang đó.

“...Nhưng làm thế nào để chúng ta leo lên đây?”

Nhưng chúng tôi đã làm được điều đó bởi vì chúng tôi thực sự có thể nắm lấy cái cây. Chúng tôi không thể trèo lên cái cây mà chúng tôi đang nhìn bằng tay không.

Ellen không trả lời, lục lọi trong ba lô và lấy ra một sợi dây thừng.

“...Phải.”

Tôi thậm chí không nghĩ đến việc sử dụng các công cụ khác mà chỉ nghĩ đến việc bằng cách nào đó làm điều đó chỉ với cơ thể của mình. Một bộ não chậm chạp sẽ làm cho cơ thể của một người đau khổ.

Ellen buộc một hòn đá vào một đầu sợi dây và ném nó qua cành cây. Sợi dây với hòn đá ở đầu xoay quanh cành cây ba bốn lần, quấn chặt lấy nó. Ellen kiểm tra độ ổn định của sợi dây được buộc chặt bằng cách kéo nó vài lần, sau đó nắm lấy nó và bắt đầu leo lên.

Ellen, sau khi leo hơn sáu mét trong tích tắc, đã đáp xuống một cành cây, khiến cành cây đung đưa vài lần bằng chân của cô.

-Nó cứng cáp. Len đi.

Dường như không có vấn đề gì. Tôi nắm lấy sợi dây và cũng bắt đầu leo lên. Những điều không thể trong quá khứ đã trở nên dễ dàng, vì vậy tôi hơi ngạc nhiên khi mình có thể leo lên tốt như vậy. Khi tôi đứng dậy và quyết định nhìn xuống một chút, tôi cảm thấy chóng mặt. Tất nhiên, cành cây khá dày nên tôi thành thật nghĩ rằng mình có thể nằm trên đó mà không gặp vấn đề gì.

Tuy nhiên, bất kể nó chắc chắn đến đâu, chẳng phải tôi vẫn bị gãy cổ nếu ngủ quên ở đó sao?

Ellen nhìn xuống và hét lên.

“Cô Relia, nếu cô giữ chặt sợi dây, tôi có thể kéo cô lên.”

-Được rồi.

Vì không phải ai cũng có thể trèo lên một cái cây như vậy, nên có vẻ như Ellen muốn thử tự mình

kéo Eleris lên đó. Eleris nắm lấy sợi dây, và Ellen nhanh chóng kéo cô ấy lên—như thể cô ấy không nặng chút nào.

“Oa, cô thật mạnh.”

Eleris nhìn Ellen, người vừa nâng cô ấy lên mà không tốn nhiều sức, nói với cô ấy với sự ngưỡng mộ. Ở độ cao đó, cho dù có cả một bầy Zombie kéo đến, chúng cũng chỉ còn cách ngoảnh lưng nhìn chúng tôi.

Ellen nhanh chóng di chuyển và nhảy qua những cành cây khác, leo lên cao hơn nữa. Có vẻ như cô ấy đang tìm kiếm một nơi thậm chí còn tốt hơn.

Kết quả là, cô tìm thấy một thứ giống như một cái hang bên trong thân cây khổng lồ—nó giống như một vết nứt mà người ta thường thấy trên những cây cổ thụ.

“Tôi không nghĩ chúng ta sẽ gục ngã nếu cứ ở trong đó. Nó đủ rộng rãi.”

“Đúng vậy.”

Mặc dù nó sẽ hơi chật chội, nhưng có vẻ như bằng cách nào đó ba người có thể ngủ trong đó. Ngay cả khi chúng tôi trần trọc và trở mình một chút trong khi ngủ, chúng tôi sẽ ở trong cây, vì vậy chúng tôi sẽ không phải lo lắng về việc bị ngã.

Tất nhiên, tư thế của chúng tôi sẽ hơi khó chịu.

Tôi đang ở trong hốc cây, Ellen đang ở trong vòng tay của tôi, và Eleris đang ngồi đối diện với tôi.

Rốt cuộc thì nó cũng không lớn lắm, nên Ellen đang ngủ dựa lưng vào ngực tôi.

Có vẻ như tôi đang ôm cô ấy từ phía sau. Cả hai chúng tôi đều phải ngủ trong tư thế đó.

“Này, hai người có vẻ rất hợp nhau đấy...”

Eleris nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng, trêu chọc tôi một chút.

Đừng nói nhảm nữa!

“Chúng ta ăn chút gì đi.”

Tất nhiên, Ellen đã quay lưng lại với tôi, thậm chí không suy nghĩ kỹ về toàn bộ sự sắp đặt và nói về thức ăn.

* * *

Đó là một nơi tương đối an toàn. Chúng tôi vẫn có thể nghe thấy âm thanh của lũ Zombie đang từ từ tập hợp lại, nhưng chúng tôi không thể làm gì được. Chúng tôi lại lập chốt canh gác.

—Hai giờ mỗi người.

Lần đó tôi làm ca đầu tiên. Bóng đêm bao trùm lấy chúng tôi, cả Eleris và Ellen đều chìm vào giấc ngủ. Tôi không biết liệu Eleris có thực sự đang ngủ hay không. Tuy nhiên, không phải cô ấy đã thức quá lâu, vì cô ấy không ngủ nhiều chút nào sao? Cô ấy hẳn đã phải chịu rất nhiều áp lực.

Tôi nghĩ sẽ thật tuyệt nếu Eleris cũng tìm được chút nghỉ ngơi. Rốt cuộc, chúng tôi đã an toàn trong thời điểm này.

Ellen đang ngủ say, hơi thở đều đều.

Cô ấy ngọ nguậy một chút như thể cảm thấy hơi khó chịu, nhưng có vẻ như cô ấy không quan tâm lắm. Thông thường, ngay cả khi một người không thực sự chú ý đến những thứ đó hoặc không quan tâm đến chúng, người ta vẫn sẽ cảm thấy tim mình đập thình thịch trong tình huống như vậy.

Tôi cũng nhạy cảm với tình huống như Ellen.

Tôi cảm thấy rằng sẽ không có gì lạ nếu một con ma đột nhiên xuất hiện.

Tôi vốn là kiểu người ghét jumpscare hay bất cứ thứ gì liên quan đến ma.

Tuy nhiên, vì tôi đã nhìn thấy rất nhiều thứ thậm chí còn đáng sợ hơn, nên tôi cảm thấy mình thực sự không ngại nhìn thấy một số thứ.

Nếu Zombie xuất hiện, chúng tôi nên ứng phó như thế nào? Không có bất kỳ loại Zombie leo cây nào trong số chúng, phải không?

Tất cả những ý nghĩ kỳ lạ cứ quẩn quanh trong đầu tôi trong bóng tối đó.

“Ừ...ừ...”

Tuy nhiên, không có gì nhiều xảy ra ngoại trừ việc Ellen ngộ ngậy và phát ra những tiếng rên rỉ kỳ lạ trong giấc ngủ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading